

„Aby vás kos sezob, i s tím vaším semínkem. Pořád mi dupete nad hlavou a vytopili jste mi vodou celý byt!“

Hodila po Vochomůrkovi semínkem a sjela zpátky do svého podzemního bydlení.

Křemílek a Vochomůrka jen bezradně kroutili palcem. Nakonec Křemílek povídá:

„Teď to uděláme obráceně. Já budu vrtat a ty sázet.“

Vyvrtal patou důlek, Vochomůrka do něho zasadil semínko a navrch přiklopil svou špičatou čepičku. A zas zalívali a zas tomu semínku zpívali:

„Vstávej, semínko, holala,
a bude z tebe fiala.“

Ale všecko to nebylo k ničemu. Semínko se pod zemí ani nehnuło.

„Je to nějaký lenoch,“ povídá Křemílek.

„Nějaký ospalec je to,“ zívł si Vochomůrka a v tu chvíli usnul.

Křemílek povídá:

„Vstávej!“

A zívł si a usnul taky.

„Vy jste mi ale zahradníci,“ zasmáło se sluníčko na nebi a zamnulo si zlaté ruce. Potom silným sluncovým hlasem zazpívalo:

„Vstávej, semínko, holala,
a bude z tebe fiala.“

V tu chvíli se špičatá čepička zatřásła a vyklouzly zpod ní zelené lístky. Sluníčko jim podalo své zlaté ruce.

„Tak pojd'te, já vám pomůžu.“

A jak pomáhalo, rostla tam pořád větší kytka. Sluníčko si kytku prohlídlo od kořínků až po poupata a leklo se:

„Propána, ty nejsi fiala?“

„Kdepak,“ řekla kytka, „já jsem divizna. Jenže jsem to těm dvěma kmotrům řekla po latinsku.“

A smála se, až z toho celá rozkvetla.